

κάθεσαι καὶ διασκεδάσεις τὰ πουλάκια τῶν θάμων, εἶνε ὄλον καὶ ψεύματα, νομίζεις ὅτι ἀγαπᾷς, ἀλλὰ, ὡς φαίνεται, δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ καιρὸς.

Ὁ Γ. ἐμειδίασε καὶ δὲν ἀπεκρίνετο.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ Α., τήκομαι ἐξ ἔρωτος καὶ λυποῦμαι, διότι τὴν νέαν τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ, τὴν ἄφησα καὶ περιγυροῦμαι πόνος, καὶ Κύριος οἶδε ἂν θὰ ἀξιώθῃ νὰ τὴν ἐπανίδῃ.

— καὶ ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ Β., τρελλαίνομαι διὰ τὴν κόρην ἰσχυροῦ αὐτοκράτορος, καὶ τώρα...

Ὁ Γ. ἐμειδία ἀκούων τὰ παράπονά των.

— Πράγματι, εἶπε, καὶ οἱ δύο εἶδον ἀξιοδάκρυτοι, ἐάν νομίζετε ὅτι δὲν εἶμαι ἔρωτευμένος. Αἱ, καὶ ἂν εἰξεύρατε πόσον τὴν λατρεύω τὴν νέαν ποῦ με λατρεύει! Καὶ ἀποδείξεις ὅτι ἐγώ δὲν τὴν ἄφησα ὅπως σεῖς, ἀλλὰ τὴν ἐπῆρα μαζί μου.

— Μὰς περιπαίζεις; εἶπον οἱ δύο βασιλόπαιδες Α. καὶ Β. δὲν θὰ τὴν ἐδέξαμεν; Ἐκτός πλέον ἐάν εἶνε μετμηφιμένη εἰς ἀκόλουθόν σου.

— Ὅχι ὄχι δὲν θὰ τὴν ἄφησα ποτὲ νὰ φορέσῃ στολὴν ἀκολούθου, διότι θὰ ἐφαίνοντο αἱ τορνευταὶ κνήμαί της, καὶ ἐγώ δὲν θέλω νὰ τὰς ἰδῇ ψυχὴ γεννητῆ.

— Μὰ ποῦ λοιπὸν τὴν ἔχεις κρυμμένην;

Ὁ Γ. ἐδίσταζε νὰ ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἐπέμενον, εἶπε τέλος:

— Ἐντὸς τῆς σφενδόνης τοῦ δακτυλίου μου.

Β

Ἐγέλασαν ἐκεῖνοι καὶ εἶπον: πῶς εἶνε δυνατὸν σῶμα ὁλόκληρον νὰ χωρῇ ἐντὸς σφενδόνης δακτυλίου; Ἡ νέα σου, φίλε μου, εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας σου, ἐκτός πλέον ἐάν θέλης νὰ γελάσης μαζί μας. Ἀλλοῦ νὰ πᾶς νὰ τα πουλήσης αὐτά.

Καὶ ἐγέλων.

— Ὁ Γ. ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐδυσφόρει, ὥστε ἀπεφάσισεν, ἀνοήτως φερόμενος, νὰ ἀποδείξῃ εἰς αὐτοὺς ὅτι δὲν εἶχον δίκαιον ἀμφιβάλλοντες περὶ τῶν λόγων του.

Ἦψωσε λοιπὸν τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του ὅπου εἶχε τὸ δακτυλίδιον, ἦνοιξε τὴν σφενδόνην διὰ τοῦ ὄνυχος του καὶ τὴν ἐπλῆσασεν εἰς τὰ χεῖλιά του. Καὶ ἰδοὺ εὐθὺς ἐξεπήδησεν ἀνθρωπάριον μόλις ὀρατὸν, τὸ ὁποῖον βαθμυδὸν νύξανε, ἐμεγάλωνε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγίνε νεάνις εὐμορφοτάτη, ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα μεταξίνην χρυσοῦφαντον, ἠπλώσεν εὐθὺς τοὺς βραχίονάς της καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλον τοῦ βασιλόπαιδος Γ., λέγουσα «τί ἀγαπᾶτε, ἀγαπητέ μου κύριε;»

Ἐξεπλάγησαν οἱ δύο ἀπιστοὶ βασιλόπαιδες, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐθαύμασαν ὅτε ὁ φίλος των ἐθύσθη καὶ εὐθὺς ἡ νεάνις ἤρχισε νὰ σμικρύνεται βαθμυδόν, ἕως ὅτου ἐξηφανίσθη ἐντὸς τῆς σφενδόνης τοῦ δακτυλίου, ἡ ὁποία ἔκλεισεν ἀψ' ἑαυτῆς.

Γ

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των. Καθ' ὁδὸν ἀπεχωρίσθησαν ὀλίγον ἀπὸ τοῦ Γ. καὶ συνωμίουν ἰδιαιτέρως.

— Εἶνε πολὺ δύσκολον, φίλε μου, εἶπεν ὁ Β.

— Καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ Α. Ἐμβαίνομεν ἢ ἐγὼ ἢ σὺ τὴν νύκτα εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀφαιροῦμεν τὸ δακτυλίδιον.

— Χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ;

— Μετὰ τῶσων ὥρων ὁδοιπορίαν κοιμᾶται κανεὶς ὕπνον βαθύτατον. Καὶ ἀψ' οὐ ἄπαξ λάβωμεν τὸ δακτυλίδιον εἰς τὰς χεῖράς μας, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ εὔρωμεν καμμίαν δυσκολίαν νὰ ἀνοίξωμεν τὴν σφενδόνην, καὶ μετ' ἐν φιλάκῃ θὰ τὴν ἐξυπνήσωμεν τὴν μικροῦλαν...

— Ὅσον διὰ τὸ φίλι, αὐτὸ δὲν με ἀνησυχεῖ καθόλου, εἶπεν ὁ Α.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ ἐκτελέσωσι τὸ σκεδόν των. Βεβαίως ἡ πράξις των δὲν θὰ ἦτο ἐντιμος, διότι πρὸς μὲν τὸν συνοδοιπόρον των θὰ ἐφαίνοντο προδόται, ἀπιστοὶ δὲ πρὸς τὰς νεάνιδας αἱ ὁποῖαι τοὺς περιέμενον.

Ὅμοι! ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἔλλειψιν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶνε δοῦλοι τῶν ἀνόμων ἐπιθυμιῶν των καὶ δὲν τοὺς μέλει ἐάν θὰ δυσἀρεστήσωσι τὸν πλῆσιόν των. Ὡστε μὴ θαυμάζετε τοῦτο!

Ὁ Γ. ἀγνοῶν τὰ καθ' ἑαυτοῦ τεκταινόμενα ὑπὸ τῶν δύο συνοδοιπόρων του, ἐπορεύετο ἀμέριμος παρατηρῶν τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ νέφη, καὶ ἤδων ἡμιφώνως ἄσμα γλυκύτατον, κρατῶν τὸ δακτυλίδιον πλῆσιόν των χειλῶν του, διὰ νὰ ἀκούῃ τὸ ἄσμα ἡ ἀγαπητῆ του καὶ νὰ εἰδῇ ὁ νοῦς της.

Δ

Ὡς εἶπον καὶ ἔπραξαν!

Ἀψ' οὐ πάντες οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἀπεκοιμήθησαν, οἱ δύο συνέννοχοι, Α. καὶ Β., εἰσεχωρήσαν ἀθουρότως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γ. Μόλις ἠκούετο ἡ ἐλαφρὰ πνοὴ τοῦ κοιμωμένου φίλου των.

Ὁ Α., ὀξυδερκέστερος τοῦ Β., διέκρινεν ἐν τῷ σκότει ἀσθενῆ τινα λάμψιν. Βεβαίως θὰ ἦτο τὸ δακτυλίδιον, ψηλαφῶν δὲ μετὰ προσοχῆς εὔρε τὴν χεῖρα τοῦ Γ. κρεμαμένην ἔξω τῆς κλίνης, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ δακτύλου του τὸ δακτυλίδιον καὶ ψιθυρίζει πρὸς τὸν Β. «Ἐλα πᾶμε τώρα, τὸ ἐπῆρα.»

Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τῶν δύο προδοτῶν ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν των, καὶ ἐμπροσθεν τοῦ φωτός τοῦ κρηιοῦ τὸ ὁποῖον ἦναιψαν, παρετήρουν τὴν πολυτίμητον σφενδόνην, τὴν κατοικίαν τῶσων ἀξιεράστου πλάσματος!

Τί ἄλλο πλέον ὑπελείπετο ἢ νὰ ἀνοίξωσι τὴν σφενδόνην;... Ὁ Β. ἀνέλαβε τὴν ἐπίσημον καὶ λεπτὴν ταύτην ἐργασίαν. Ἦνοιξε διὰ τοῦ ὄνυχος τὴν σφενδόνην καὶ τὴν ἐφίλησε... Ἀλλὰ παρ' εὐθὺς ἦλθεν εἰς αὐτοὺς ἡ ὑποψία. Ἄρα γε ἡ νεάνις ἦτο ἐντὸς τῆς σφενδόνης; ἢ μήπως ὁ Γ. τὴν ἄφηνεν ἐλευθέραν τὴν νύκτα διὰ νὰ κοιμᾶται εἰς τὴν κλίνην του καὶ νὰ ἀναπαύεται; Καὶ ἂν τὸ πρῶγμα εἶχεν οὕτω, τότε ἔπραξαν κακὴν πρᾶξιν ἀδίκως καὶ ἀνευ τινὸς ἀποτελέσματος.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαρηγορήθησαν, διότι ἰδοὺ ἡ νεάνις ἐξέρχεται, αὐξάνει βαθμυδόν:

«Α! τώρα θὰ μας ἐναγκαλισθῇ καὶ θὰ μας εἶπῃ. «Τί ἀγαπᾷς, ἀγαπητέ μου κύριε;»

Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον ἠσθάνθησαν

θωπεῖαν τινὰ εἰς τὸν τράχηλόν των, ἀλλὰ μόνον ἡ χεῖρίς ἔψαυσε τὸν τράχηλόν των, ἡ χεῖρίς τοῦ φορέματος καὶ ὄχι ἡ χεῖρ τῆς νεάνιδος... Τί συμβαίνει! Ἐνγκαλιζοῦνται καὶ αὐτοὶ τὸ μετάξινον καὶ χρυσοῦφαντον φόρεμα, ἀλλὰ τρεῖς φεῦ! ἦτο κενόν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε σῶμα. Ταυτοχρόνως δὲ ἀπὸ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἠκούοντο θόρυβοι φιλημάτων καὶ γελάτων.

Φαντάζεσθε τὴν ἀμηχανίαν τῶν δύο ἐπισήμων λωποδυτῶν...

Ἀλλὰ τί συνέβη;

Οἱ δύο ἐπίβουλοι προδόται ἐτιμωρήθησαν ὅπως ἔπρεπεν εἰς αὐτούς. Ἀπὸ δὴ ὁ βασιλόπαις Γ. καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἦνοιγε τὴν σφενδόνην καὶ ἡ νεάνις ἐξήρχετο καὶ ἐκοιμᾶτο καὶ αὐτὴ ὡς ἀνθρωπος ἐπὶ τῆς κλίνης. Τοῦτο δὲ ἀκριδῶς καὶ ἐκεῖνοι ὑπόπτεισαν ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω.

Ἀλλὰ τότε διατί εὐρέθησαν ἐν τῇ σφενδόνη τὰ ἐνδύματά της; Ἀπλουστάτη ἡ ἀπόκρισις: διότι ὡς προνοητικὴ νεάνις ἐφρόντιζε νὰ ἐκδυθῇ ἐντὸς τῆς σφενδόνης, ὥστε νὰ εἶνε ἐτοίμη νὰ ἐξέλθῃ εὐθὺς ὡς της ἀνοίξῃ ὁ ἀγαπητὸς της, καὶ νὰ μὴ τον ἀναγκάζῃ νὰ περιμένῃ, ἔστω καὶ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας.

(Catulle Mendès)

* * Φ

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΣΤΑΛΟΤΣΗ

Ἐγένετο σεμνὴ καὶ δημοτελής ἡ ἑορτὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ μνημείου τοῦ Πεσταλότση ἐν Ἰβερδῶν, ἐν μέσῳ πλήθους λαοῦ, συνδραμόντος ἐκεῖσε ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλβετίας καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πλείστων παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων. Λαὸς καὶ κυβέρνησις ἐφιλοτιμήθησαν νὰ πανηγυρίσωσιν ὡς οἶόν τε λαμπρῶς τὴν ἑορτὴν ταύτην καὶ ἐπιδείξωσι τὴν εὐγνωμοσύνην ἑαυτῶν πρὸς τὸν σφόν ἄνδρα, ᾧ ἡ Ἑλβετία καὶ πάσα σχεδὸν ἡ Εὐρώπη ὀφείλει τὴν διαρρυθμίσιν τῆς παιδείας τοῦ λαοῦ, κατ' ἀρχὰς σπυριζομένης ἐπὶ τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος τοῦ παιδὸς καὶ ἐπὶ ἀπικριβωμένων ψυχολογικῶν παρατηρήσεων. Ὁ ἀνὴρ, ὅστις μετὰ σθένους ὑπεστήριξεν, ὅτι «ἡ ἐποπτεία εἶνε ἡ ἀπόλυτος βᾶσις πάσης γνώσεως, ὅτι τὸ θρησκευτικὸν «συναίσθημα, τὸ ὅσβας, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ «εὐγνωμοσύνη ἵνα ἀναφερθῶσιν εἰς τὸν «θεόν, πρέπει πρότερον νὰ λάβωσι «στάσιν ἐν τῷ οἴκῳ, μεταξὺ τέκνου καὶ «μητρός» ὅστις καθ' ἅπαντα τὸν βίον ἐδειξεν ἀκαταπόνητον προθυμίαν ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν παιδῶν τοῦ λαοῦ, ὑπὲρ ἀνακουφίσεως τῶν πτωχῶν τάξεων τῆς κοινωνίας: ὅστις ἐν Νούχωφ, ἐν Στάνζ, ἐν Βέρτουδ, ἐν Μυγχεμβούξην καὶ τελευταῖον ἐν Ἰβερδῶν, ἕνα καὶ μόνον προέθετο σκοπὸν τοῦ βίου του, πῶς νὰ ἐξημερώσῃ τὰ ἦθη τοῦ ἐλβετικοῦ λαοῦ διὰ τῆς ἀληθοῦς παιδείας, ἀνακουφίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεινῶν τῆς πτωχείας καὶ ἀθλιότητος διὰ τῆς ἐργασίας: ὁ ἀνὴρ οὐτος ἐφείλκεσεν εἰς ἑαυτὸν ἀμέριστον τὴν ἀγάπην οὐ μόνον τῆς εὐδαίμονος πατρίδος του, ἀλλὰ καὶ παντὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ἐν τῇ Ἰβερδῶν, πόλει κειμένη εἰς τὸ ἄκρον τῆς λίμνης Νευσιατέλης, ὅπου τελευταῖον ἐνεκατέστη ὁ

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΠΕΣΤΑΛΟΤΣΗ
ἀποκαλυφθὲν τῇ 23 Ἰουρίου ἐν Ἰθερδῶν

Allez, enfans de la Patrie! le jour de gloire est arri vé. Contre nous de la ty ran nie s'élèvent
sanglant est le vé L'éon dard san- glant est le vé; En ten dez vous dans les Campagnes fugit. ces
fo ra ces soldats! Ne viennent jusques à nous: bas E gar ya nos fils, nos Campa gnes! Aux Ames Cito-
yens! formez vos bataillons: marchez, marchez, qu'un sang impur. Abreuve nos sillons.

ΡΟΥΓΕ ΔΕΛΙΑ
Ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῶν Γάλλων

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΤΟΠΕΙΟΝ ΘΕΡΟΣ

Πεσταλότης, και όπου ἐπὶ εικοσαετίαν ἐδίδαξε (1805-1825) χρονολογεῖται ἡ ἀκμὴ τοῦ παιδαγωγικοῦ του σχολείου. Ἐκεῖσε οὐ μόνον πολυάριθμοι συνέρρουσαν μαθηταὶ ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλβετίας, ἀλλὰ και ἐξ ἄλλων τῆς Εὐρώπης χωρῶν. Ἐκεῖσε συνήλθον οἱ κάλλιστοι τῶν διδασκάλων νὰ διδάξωσιν ὑπὸ τὸν Πεσταλότην και διδαχθῶσιν ὑπ' ἐκείνου, παιδαγωγοὶ δ' ἐπίσημοι και ἡγεμόνες ἐπορεύθησαν νὰ ἴδωσι τὸν Ἑλβετὸν παιδαγωγὸν και τὸ ἐκπολιτιστικὸν του ἔργον και ἀρυσθῶσι γνώσεις ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς χώρας των. Διὰ τοῦτο ἡ Ἰβερδῶν, ἡ και μᾶλλον εὐεργετηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πεσταλότη, ἐδικαιοῦτο νὰ ἔχη και πλέον τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Ἑλβετίας, ὄρατὸν δεῖγμα τῆς ἐν αὐτῇ διατριβῆς τοῦ ἀνδρός, τοῦθ' ὅπερ και ἐγένετο τῇ 23)5 Ἰουλίου.

Τὸ μνημεῖον δὲ τοῦτο εἶνε ἔργον τοῦ Ἑλβετοῦ καλλιτέχνου κ. Λάντζ, βραβευθέντος διὰ χρυσοῦ μεταλλίου ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων τοῦ 1889. Δὲν εἶνε δὲ τὸ πρῶτον εἰς τιμὴν τοῦ Πεσταλότη ἰδρυθὲν μνημεῖον, διότι ἀπὸ τοῦ 1846 (12 Ἰανουαρίου) εἶχεν ἰδρυθῆ ἐν Βιόφ μνημεῖον, ἐνῶ κατετέθησαν τὰ λείψανα τοῦ ἀνδρός. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ μνημείου ἐκείνου ἦτο ἡ προτομὴ τοῦ Πεσταλότη, και κάτωθι ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, ἣτις ἐξεικονίζει διὰ βραχείων τὸν ἀνδρα :

«Ἐνθάδε ἀναπαύεται ὁ Ἐρρικός Πεσταλότης, γεννηθεὶς ἐν Ζυρίχῃ τῇ 12 Ἰανουαρίου 1746, ἀποθανὼν δὲ ἐν Βρούγγῳ τῇ 17 Φεβρουαρίου 1827.

«Σωτὴρ τῶν πτωχῶν ἐν Νούχωφ, πατὴρ τῶν ὀρφανῶν ἐν Στάντζ, ἐν δὲ Βέρτουδ και Μυγγεμπούξῃ ἰδρυτῆς λαϊκῆς σχολῆς, κοὶ τέλος ἐν Ἰβερδῶν παιδαγωγός τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνθρωπος, χριστιανός, πολίτης. Τὸ πᾶν ὑπὲρ τῶν ἄλλων, οὐδὲν δ' ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Γαῖαν ἔχει ἐλαφρᾶν!

«Πεσταλότη τῷ πατρὶ ἡμῶν
ἢ Ἀργοβία εὐγνωμονοῦσα».

M. Βρατσάνος

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(συνέχεια τῆς σ. 22.)

— Βλαδίμηρος, ἀπεκρίθη ἐγειρόμενος και ταπεινῶν τὴν φωνὴν ὑπὸ συγκινησεως.

— Καὶ τὸ ἐπίθετον;

— Πέτροβιτς.

— Ἀλήθεια; Ἄ! ἐγνώρισα ἀνάτατον ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον ὀνομαζόμενον και αὐτὸν Βλαδίμηρον Πέτροβιτς. Βονιφάτιε, μὴ ζητῆς τὰς κλειδιά, τὰ ἔχω εἰς τὸ θυλάκιόν μου.

Ἡ νεάνις ἐξηκολούθει παρατηροῦσά με μετὰ τοῦ αὐτοῦ μειδιάματος, καμμουσα τοὺς ὀφθαλμούς και ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ὀλίγον τι πλαγίως κεκλιμένην.

— Τὸν εἶχον ἰδῆ τὸν κύριον Βαλδεμάρ, εἶπεν ἡ νεάνις, και ὁ ἀργυροῦς ἦχος τῆς φωνῆς της διέδραμεν ὅλον μου τὸ σῶμα

ὡς γλυκεῖα δρόσος. Θά μ' ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ὀνομάζω οὕτω πως;

— Πῶς! ἐψιθύρισα.

— Καὶ ποῦ τον εἶδες τὸν κύριον; ἠρώτησεν ἡ πριγκίπισσα.

Ἄλλ' ἡ νεάνις δὲν ἀπεκρίθη· ἐξακολουθοῦσα δὲ νὰ με ἀτενίζῃ, με ἠρώτησε.

— Βιάζεσθε τώρα;

— Καθόλου.

— Θέλετε νὰ με βοηθήσετε νὰ τυλιξω μαλλί; Ἐλάτε μαζί μου εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ νεάνις καλέσασά με και διὰ νεύματος, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἐγὼ δὲ ἠκολούθησα αὐτῇ.

Ἐν τῷ δωματίῳ ὅπου εἰσῆλθομεν, τὰ ἐπιπλά ἦσαν διευθετημένα μετὰ πλείονος φιλοκαλίας ἢ τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἀλλὰ και τὴν στιγμὴν ἐκείνην ποῦ νοῦς νὰ ἐξετάσω τὰ πράγματα; ἐγὼ ἐβάδιζον ὡς ὄνειρώττων, μεστὸς εὐδαιμονίας ἣτις σχεδὸν με εἶχεν ἀποβλακώσῃ.

Ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα ἐκάθισε, και λαβοῦσα θηλειὰν μαλλίου ἐρυθροῦ, μ' ἔδειξε κάθισμα κείμενον ἐνώπιόν της, ἔλυσε τὴν θηλειὰν μετ' ἐπιμελείας και τὴν ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖράς μου. Ἐποίησε δὲ πάντα ταῦτα σιωπηλῶς και μετὰ βραδύτητος εὐαρέστου, ἔχουσα τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο γαλίνιον ἄμα και πονηρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶς ἡμαιοκίτων χεῖλέων της.

Ὅτε δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ της, οἱ ἀδιαλείπτως σχεδὸν καμμουσῶντες, ἠνοίγοντο καθ' ὅλον αὐτῶν τὸ μέγεθος, τὸ πρόσωπόν της μετεβάλλετο τελείως. Ἦθελέ τις εἶπῃ ὅτι ἀκτίς ἐφώτιζε τὴν φυσιογνωμίαν ταύτην.

— Πῶς σας ἐφάνη χθές, κύριε Βάλδεμαρ; ἠρώτησε μετὰ τινα σιγῆν. Πιστεύω θά με ἐκρίνατε κακῶς.

— Εγὼ! . . . πριγκίπισσα; καθόλου μάλιστα. Καὶ πῶς ἠδυνάμην; . . . ἀπεκρίθην συγκεχυμένος ὅλως.

— Ἀκούσατε, ὑπέλαβε, δὲν με γνωρίζετε ἀκόμη, εἶμαι πολὺ ἀλλόκοτος. Θέλω νὰ μου λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. Τώρα δὰ ἔμαθα ὅτι εἶσθε δέκα ἔξ ἐτῶν, ἐγὼ εἶμαι εἰκοσὶ ἐνός, —βλέπετε ὅτι εἶμαι πολὺ μεγαλητέρα σας, και δι' αὐτὸ ὀφείλετε νὰ μου λέγετε πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, προσέθηκε. Κυττάξτε με· διατί δὲν με κυττάζετε;

Ἐτι μᾶλλον ἐθορυβήθη, ἀλλ' ὁμως ἀπέβλεψα πρὸς αὐτὴν. Ἐμειδίασε δὲ οὐχὶ ὡς πρότερον, ἀλλὰ μειδίαμα ἐπιδοκιμασίας.

— Κυττάξτε με, εἶπε μετὰ φωνῆς τρυφεροῦς και ταπεινῆς, τι ὅτο καθ' ὅλον δὲν μου εἶνε δυσάρεστον. Τὸ πρόσωπόν σας μ' ἀρέσκει, ἔχω προαισθησθῆν ὅτι θὰ γίνωμεν φίλοι· ἐγὼ δὲ, σᾶς ἀρέσω; προσέθηκε μετὰ πονηρίας.

— Πριγκίπισσα . . . Ἐπεχείρησα νὰ εἶπω.

Ἄλλ' ἐκείνη διακόπτουσά με ὑπέλαβε.

— Πρῶτον μὲν· νὰ με λέγετε Ζηναΐδα Ἀλεξανδρόβνα· ἔπειτα δὲ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν παιδιῶν — τῶν νέων ἠθελον νὰ εἶπω, μὴ προσπαθεῖτε νὰ κρύπτετε ὅτι συναισθάνεσθε, ἀφήσατέ το τοῦτο εἰς τοὺς μεγάλους. Σᾶς ἀρέσω, ἔ;

Καὶ τοι δὲ πολὺ μ' εὐηρέστησε διότι ὠμίλει τόσο ἐλικρινῶς, ἠσθάνθη ὁμως ἑμαυτὸν ὡς προσδεδλημένον πως. Ἦθελον νὰ τῇ ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ

μὲ νέον ἀνάγωγον, και ἀναλαμβάνων ἠθοῦσον οἶόν τε σοβαρὸν και θαρραλέον, εἰς πον πρὸς αὐτὴν.

— Βεβαίως μ' ἀρέσετε πολὺ, Ζηναΐς Ἀλεξανδρόβνα, δὲν σας το ἀποκρύπτω.

Ἐκείνη δὲ βραδέως ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ὡς μετὰ εἰρωνείας.

— Ἐχετε παιδαγωγόν, δὲν εἶν' ἀλήθεια; ἠρώτησεν εὐθύς ἔπειτα.

— Ὅχι, πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχω πλέον παιδαγωγόν.

Ἄλλ' ἐψευδόμην· ἀπὸ ἐνὸς μόνου μινὸς εἶχον ἀποχωρισθῆ τοῦ παιδαγωγοῦ μου.

— Ὡ! μὰ εἶσθε μέγας βλέπω.

Καὶ ἔτυψεν ἐλαφρῶς τοὺς δακτύλους μου.

— Κρατεῖτε καλὰ τὰς χεῖράς σας, — και ἦρχισε πάλιν νὰ περιτυλίσῃ τὸ νῆμα μετὰ ζέσεως.

Ἐποφελούμενος ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἔψωνε τοὺς ὀφθαλμούς της, τὴν παρετήρησα καλῶς πρῶτον μὲν κρυφίως, ἔπειτα δὲ μετὰ πλείονος τόλμης. Τὸ δὲ πρόσωπόν της μ' ἐφάνη εἰς θελκτικώτερον ἢ τὴν προτεροαίαν.

Τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ ἦτο τόσο ἀδρόν, τόσο εὐφύες, τόσο ἐπαγωγόν.

Ἐκάθητο δὲ ἔχουσα τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸ παραθύρον, καλυπτόμενον ὑπὸ καταπετάσματος λευκοῦ. Ἡ δὲ ἡλιακὴ ἀκτίς ἡ δια τοῦ ὑφάσματος εἰσδύουσα κατέκλυζε διὰ φωτὸς ἠσχύου τὴν χρυσοξανθὸν κόμην της, τὸν τράχηλόν της τὸν παρθενικόν, τοὺς ὤμους της τοὺς χυτοὺς και τὸ γαλίνιον τῆς χαριέσεως προτομῆς αὐτῆς.

Τὴν παρετήρουν και πόσον μοι καθίστατο προσφιλιῆς και οικεία! Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἐγνώριζον ἤδη ἀπὸ πολλοῦ, και ὅτι πρὸ τοῦ δὲν εἶχον ἀκόμη ζῆσῃ και οὐδὲν εἶχον γνωρίσῃ! . . .

Ἦτο ἐνδεδυμένη φόρεμα σκιεροῦ χρώματος, τετριμμένον και κεκαλυμμένον διὰ ποδιάς. Ἀσμένως θὰ κατεφίλων πᾶσαν πτυχὴν τοῦ φορέματος ἐκείνου και τῆς ποδιάς. Τὸ ἄκρον τῶν ὑποδημάτων της ὑπεφαίνετο ὑποκάτω τοῦ φορέματος· προθύμως δὲ ἠθελον κλίνῃ μετὰ λατρείας πρὸ τῶν ὑποδημάτων τούτων . . .

«Καὶ ἰδοὺ ὅτι κάθημαι τώρα ἐνώπιόν της! διενοοῦμην, τὴν ἐγνώρισα. Τί εὐτυχία, Θεέ μου!

Μικροῦ, δεῖν ἀνεπήδησα ὑπὸ παραφορᾶς ἐπὶ τοῦ καθίσματος μου· ἀλλὰ μόνον τοὺς πόδας μου ἐκίνησα ὡς παιδίον δοκιμάζον τίποτε καλόν.

Ἦσθάνομην ἑμαυτὸν εὐδαίμονα ὡς ὁ ἰχθύς ἐν τῷ ὕδατι, και ἐπὶ ἓνα ὅλον αἶωνα μετὰ χαρᾶς θὰ ἔμενον ἐν τῇ θέσει μου ἐκείνη και οὐδέποτε ἠθελον ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου ἐκείνου.

Τὰ βλεφάρᾳ της ἔψωθησαν πρὸς ἐμέ, και ἐκ νέου ἔλαμψαν ἐμπροσθέν μου οἱ διαγχεῖς ὀφθαλμοὶ της και ἐκ νέου ἐμειδίασε.

— Πῶς με κυττάζετε! εἶπε βραδέως και με ἠπειλεῖ διὰ τοῦ δακτύλου της.

Ἐγὼ δὲ ἠρυθρίασα και διενοήθη:

«Ὅλα τα καταλαμβάνει, ὅλα τὰ βλέπει· ἀλλὰ και διατί τάχα νὰ μὴ τα καταλαμβάνῃ ὅλα και διατί νὰ μὴ τα βλέπῃ;

Ἀἴθνης θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῷ παρα-